

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II. NÚMERO 53

OLOT, 22 DE JUNY DEL 1935

PREU 15 cèntims.

Què passarà?

per J. F.

Què passarà a Espanya? S'aprovaran els Pressupostos? Hi haurà dissolució de Corts? Hi haurà eleccions aquest any? Hi haurà reforma de la Constitució? Si hi ha eleccions, seran les Corts constituents o ordinàries? Heus-ací una sèrie de preguntes ben difícils de contestar que, n'estem segurs, no s'aventuraria a aclarir cap dels prohoms polítics espanyols. I això és perquè no es juga net. No existeix una vertadera sinceritat política i l'estat continuat d'excepció a que està Espanya sotmesa, terçament, per motius que punyen el cor de tots els ciutadans d'ànima noble, enterboleixen de tal manera la cosa política que els mateixos que viuen, conscients i tot de la realitat, en tal estat i interessats en el mateix, sembla talment com si haguessin perdut l'esma. Es aquest el fet trist i vergonyós. La vena que han volgut lligar als ulls del poble els ha quedat presa en son propi front i s'han cegat. O cecs o faltats d'aptitud. No; no és un govern de partit el que Espanya vol i necessita. No; no és un govern del qual pugui dir la premsa tota, que deixa de complir tal o qual article de la Carta fonamental que plau al poble espanyol. No; no és un govern que oblidí problemes fonamentalíssims per passar el temps en bagatel·les i futileses, que retornarà la tan desitjada pau als esperits i abranderà el cor dels ciutadans en amor al treball i al progrés, fonaments aquests del benestar social que tots anhelem. Per damunt dels homes i dels partits està la Pàtria, i aquesta pàtria demana ans que tot, el compliment estricte de la Llei. Qui és que pot deixar de complir la Llei sense incórrer en perillósíssima falta?

* * *

Què passarà? Tenebrós, negre és l'interrogant. Tant ho és, que ha fet giravoltar el cap en tots sentits a certes agrupacions socials espanyoles. Cap i pensa i procediments i conducta estan dubtant. Ja no és segura la victòria electoral, per les dretes espanyoles. Ja no poden irrogar-se la voluntat del poble. Han tingut prou temps per a repassar el fet de les últimes eleccions i s'han donat compte que, per atzar, una esclatant majoria del Congrés és filla d'una entesa vergonyosa, barreja de monàrquics i dretans i provinent d'una meitat dels vots assolits per les esquerres. Ha existit ja, entre altres fets clars com la llum del dia, un acte a Mestalla. Clausurats i tot els centres d'esquerra, les esquerres es mouen, senten i veuen. No amb vida latent, sinó activa, aprofitant tots els moments propicis i possibles. I es parla de la unió de les esquerres i el món de les dretes tremola i s'espanta. La seva vida de platxeri els dona temps per a imaginar tota mena de fantasmes. Però, qui sap si amb cert caire de realitat? Una dictadura forjà una república. No som nosaltres qui parla d'un comunisme. Autors són qui asseguren que cap nació s'assembla més a Rússia que Espanya. Els periòdics d'aquests dies han donat alguna nota un bon xic alarmant, i que de segur coneixen les dretes. Nosaltres no sabem si sentim el comunisme; però no el volem, per ara.

On van les dretes? Què passarà?

COMENTARI

L'alegria de les banderes

Un dels primers encerts de la República va ésser el de canviar fulminantment la bandera. Va ésser un canvi que es produí d'una manera efusiva, espontània, per pura i unànime voluntat popular a tot Espanya. Sense aquest canvi, la República no hauria estat de moment, tan popular. La «banderita» cantada per tants poetes cursis havia estat tacada massa vegades de sang i de llàgrimes perquè el poble no la mirés amb aversió. Catalunya, sobretot, mai no hauria pogut prestar una càlida adhesió a un règim simbolitzat per aquella bandera.

Són prou en la memòria de tots, els motius particulars que ací teníem, ultra els motius generals, perquè la nostra aversió fos encara més viva. Més que un símbol de la pàtria, hi vèiem el símbol de les nostres vexacions. La seva taca groga i vermella era, sota el nostre cel i damunt de la terra catalana, la marca de sang i de foc de l'esclavatge de Catalunya. Amb aquella bandera eren perseguides totes les aspiracions catalanistes. Allí on hauríem volgut que tremolés la bandera dels nostres ideals i dels nostres sentiments, hi vèiem enlairar-se sovint, orgullosa i solitària, la bandera del rei i de les cupletistes sense gràcia. No hi vèiem tan solament el símbol de l'Espanya unitària, ans més aviat el símbol d'una espanyolada tràgico-còmica de la qual érem víctimes. Era una bandera que ens separava d'Espanya i que ens mantenia separats, per tot el que significava, l'Europa civil.

El moment de màxima aversió a la bandera bicolor va venir, però, amb la dictadura. Perseguida en nom d'aquella bandera la bandera barrada, es pot dir que, encara que la bandera bicolor tremolés en tots els centres oficials, la manca absoluta de banderes en els actes d'iniciativa popular i privada, feien d'una mane-